

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 143/2017-53

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], právne zastúpenej [REDAKČIA], v mene ktorej koná advokát [REDAKČIA] vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 SŽ 26/2013 z 26. februára 2015 za účasti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti [REDAKČIA], **n e v y h o v u j e .**

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 SŽ 26/2013 z 26. februára 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Národný bezpečnostný úrad (ďalej len „NBÚ“) rozhodnutím č. SP-BP-946-2/2013-C z 12. júna 2013 rozhodol, že sťažovateľa nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivého z dôvodu existencie obchodných a majetkových vzťahov s osobami z prostredia organizovaného zločinu. Ďalšími výrokmi NBÚ rozhodol, že sťažovateľ nespĺňa podmienku na vydanie potvrdenia o priemyselnej bezpečnosti, a ukončil bezpečnostnú previerku.

Proti rozhodnutiu NBÚ podal sťažovateľ odvolanie a domáhal sa sprístupnenia spisu pre účely vecného doplnenia odvolania. Vo veci rozhodol Výbor Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmavanie rozhodnutí NBÚ (ďalej len „výbor“) rozhodnutím č. CRD-1509-5/2013-VPRNBU z 24. septembra 2013 tak, že odvolanie zamietol.

Následne sťažovateľ podal proti rozhodnutiu výboru žalobu najvyššiemu súdu, ktorý rozhodol napadnutým rozsudkom z 26. februára 2015 tak, že žalobu zamietol.

Sťažovateľ prioritne namieta porušenie základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti uvádza:

„NBÚ, Výbor a následne aj Najvyšší súd porušili základné procesné práva Sťažovateľa a princípy konania pred orgánmi verejnej moci odvodzujúce sa od princípu materiálneho právneho štátu v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy SR. Súčasne sa dopustili aj ďalších súvisiacich pochybení. Okrem toho, že najmä neumožnili účastníkovi ani jeho zástupcovi nahliadnuť do spisu a realizovať tak vlastné procesné práva, neumožnili mu vyjadriť sa k podkladom rozhodnutí. Najvyšší súd neposkytol ochranu v správnom konaní porušeným právam Sťažovateľa. Právo na prístup k týmto relevantným podkladom Sťažovateľovi nebolo umožnené vykonať ani v správnom, ani následne v súdnom konaní. Jeho procesné práva tak neporušili len správne orgány, ale aj Najvyšší súd.

V predmetnej veci si Sťažovateľ uvedomuje určité osobitosti konaní týkajúcich sa bezpečnostných previerok a ochrany utajovaných skutočností, ako aj určité obmedzenia, ktoré s tým môžu byť spojené.

Podrobná judikatúra slovenského i českého ústavného súdu však jasne vymedzuje, že tieto obmedzenia nemôžu byť bezbrehé a nemôžu viesť k popretiu základných práv osôb, ktorých sa tieto konania týkajú...“

Podľa sťažovateľa možnosť obmedzenia základných práv musí vychádzať z „princípu nevyhnutnosti, legitimacy, legality a proporcionality“, pričom je potrebné aplikovať interpretačné pravidlá uvedené v čl. 13 ods. 4 a čl. 152 ods. 4 ústavy. Poukazuje pritom na judikatúru ústavného súdu – osobitne nálezy sp. zn. PL. ÚS 15/03 a sp. zn. IV. ÚS 308/2011, judikatúru Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. Pl. ÚS 11/04 z 26. 4. 2005 (uverejneného v Zbierke nálezov a uznesení pod č. 220/2005 Sb.) a judikatúru najvyššieho súdu – rozsudok sp. zn. 3 Sž 45/2007.

Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že ak je potrebné obmedziť právo na prístup k určitej utajovanej skutočnosti preverovanej osobe, mal by toto právo mať aspoň právny zástupca preverovanej osoby podľa § 35 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane utajovaných skutočností“). V prejednávanom prípade nebol umožnený ani tento postup. Sťažovateľ v tejto súvislosti uvádza:

„... V predmetnej veci však nebolo umožnené oboznámenie sa s relevantným podkladom žiadneho z rozhodnutí ani (i) Sťažovateľovi, ani (ii) konateľovi Sťažovateľa a ani len (iii) právneho zástupcovi - advokátovi Sťažovateľa.

... To všetko napriek tomu, že legitímny a proporcionálny dôvod na takýto postup neexistoval a najmä nebol preukázaný a odôvodnený. Konateľ Sťažovateľa disponoval a disponuje bezpečnostnou previerkou a osvedčením NBU pre stupeň utajenia Dôverné. Rovnako tak takýmito osvedčeniami disponujú advokáti – konatelia advokátskej kancelárie zastupujúcej Sťažovateľa, pričom advokátska kancelária je aj držiteľom potvrdenia o priemyselnej bezpečnosti pre rovnaký stupeň utajenia. Táto skutočnosť nebola v konaní sporná.

... Pokiaľ mal byť prístup k spisu obmedzený z dôvodu ochrany utajovaných skutočností, je v rozpore s cieľom tohto obmedzenia, ako aj so zásadou proporcionality, aby takýto prístup bol obmedzený úplne, a to aj osobe, ktorá je bezpečnostne spoľahlivá, je oprávnená na oboznamovanie sa s takýmito skutočnosťami, či dokonca advokátovi, ktorý navyše rovnako spĺňa tieto podmienky (a pri ktorom Zákon aj bez osobitnej bezpečnostnej previerky umožňuje ad hoc oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami postupom podľa § 35)...

... Napriek tomu, že bezpečnostná a priemyselná spoľahlivosť advokáta (a aj konateľa) Sťažovateľa, a teda aj jeho spôsobilosť riadnej ochrany utajovaných skutočností, bola nepochybná a preukázaná nad rámec citovaného ust. § 35 ods. 3 zákona o ochrane utajovaných skutočností, prístup k údajným dôkazom mu bol odopretý.

... Za týchto okolností je nevyhnutné konštatovať, že práva Sťažovateľa ako preverovanej osoby boli popreté úplne, v rozpore s konštantnou ústavnou judikatúrou. Toto popretie nebolo navyše ani riadne odôvodnené... Najvyšší súd tento stav len posilnil svojim formalistickým a arbitrárnym výkladom...“

Podľa sťažovateľa postupom administratívnych orgánov a najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu práva na účinnú obranu a práva na riadnu právnu pomoc vzhľadom na to, že sťažovateľ nemal žiaden prístup k tvrdeným a nešpecifikovaným dôkazom. Zvolený procesný postup nezodpovedá štandardom, ktoré vymedzil ústavný súd aj vo vzťahu

k utajovaným skutočnostiam. V tejto súvislosti sťažovateľ (citujúc z nálezu sp. zn. PL. ÚS 15/03, pozn.) uvádza:

«... Konania, v ktorých sa účastníkovi neumožňuje v rozpore s čl. 48 Ústavy žiaden prístup k tvrdeným a nešpecifikovaným dôkazom proti nemu, nepochybne takúto kvalitu nedosahujú. Naopak, toto je v príkrom rozpore s požiadavkami materiálneho právneho štátu, ako aj závermi Ústavného súdu: „Ústavný súd uznáva nevyhnutnosť ochrany bezpečnostných záujmov štátu a uznáva aj prostriedky, ktoré na dosahovanie tohto účelu zvolil zákon o ochrane utajovaných skutočností, ale nestotožňuje sa s tým, aby sa účel tohto zákona dosahoval popretím princípu právneho štátu alebo na úkor základných práv jednotlivca“

Ústavný súd výslovne konštatoval, že obmedzenie v otázke preskúmateľnosti bezpečnostných rozhodnutí nemôže dosahovať intenzity, ktorá bola v tejto veci realizovaná: „Obmedzenie tejto preskúmateľnosti však nesmie viesť k tomu, aby sa preverovaná osoba nedozvedela aspoň základné informácie o tom, prečo sa previerka skončila bez vyjadrenia,“ teda negatívne (terminológia predchádzajúceho zákona o ochrane utajovaných skutočností).

Bez znalosti vecných dôvodov rozhodnutia nie je možné pre účastníka brániť svoje práva, zhodnotiť účelnosť a možnosti obrany, efektívnosti obrátenia sa na správny súd, a v konečnom dôsledku by ani súd nebol spôsobilý preskúmať zákonnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, čo by bolo v príkrom rozpore s právom na súdnu a inú právnu ochranu. Táto ochrana musí byť reálna, a nie len fiktívna, inak nemožno vylúčiť svojvôľu orgánov verejnej moci...

Ústavný súd SR uzavrel, že ak sa preverovaná osoba „nedozvie aspoň základné informácie o tom, prečo sa previerka skončila bez vyjadrenia podľa § 26 ods. 3 zákona, takýto súdny prieskum nemôže byť z hľadiska ochrany práv a právom chránených záujmov takejto osoby efektívny, nemôže byť dostatočnou zárukou proti svojvôli ani nemôže reálne naplniť základné právo dotknutej osoby na súdnu ochranu.“

Na uvedených záveroch nemení nič ani uvedenie spisových značiek predmetných údajných dôkazov v odôvodnení rozhodnutí. V právne takmer zhodnej veci, v ktorej český bezpečnostný úrad vydal obdobné rozhodnutie, Ústavný súd ČR konštatoval (v náleze

sp. zn. II. ÚS 377/04, pozn.) *neústavnosť tohto postupu brániaceho možnosti efektívnej obrany...»*

Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že predmetné rozhodnutia administratívnych orgánov a najvyššieho súdu neumožňujú primeraný prieskum, čo so sebou prináša „*neakceptovateľné riziko ľubovôle a diskriminácie Sťažovateľa...*“. Poukazuje tiež na závery Ústavného súdu Českej republiky v náleze sp. zn. Pl. ÚS 11/2000 a uvádza:

„... Sťažovateľ dodnes nevie, a ani netuší, čo malo byť dôvodom pre prijatie záveru, že Sťažovateľa nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivého, v dôsledku čoho bola ukončená bezpečnostná previerka a zmarená možnosť Sťažovateľa získať potvrdenie o priemyselnej bezpečnosti. To mu súčasne bráni prípadné prekážky, ak by aj existovali odstrániť, alebo identifikovať časový moment, kedy po ich odpadnutí by sa mohol opätovne uchádzať o vydanie potvrdenia o priemyselnej bezpečnosti.

... Z uvedeného je preto evidentné, že konanie pred NBÚ, Výborom i Najvyšším súdom predstavovalo zásadné porušenie základných práv účastníka i ústavných princípov, ktoré zakladá nezákonnosť, neústavnosť ich postupu a rozhodnutí vydaných na základe takýchto konaní.“

Podľa sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a rozhodnutiami administratívnych orgánov bolo porušené aj jeho právo na právnu pomoc. V tejto súvislosti uvádza:

„... V predmetných konaniach bol Sťažovateľ právne zastúpený advokátom, ktorý mu poskytoval právnu pomoc. S ohľadom na to, že (ako je podrobnejšie popísané vyššie) advokát poskytujúci túto pomoc nemal prístup k potrebným informáciám a podkladom, nemohol zabezpečiť dostatočne účinnú, efektívnu a materiálne poňatú právnu pomoc.“

Sťažovateľ tiež namieta, že došlo k porušeniu práva na ochranu dobrej povesti a práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 1 a 3 ústavy a podľa čl. 8 dohovoru. V sťažnosti uvádza:

«... Sťažovateľ namieta to, že orgány verejnej moci v dôsledku Rozsudku Najvyššieho súdu uchovávajú nepravdivé informácie o jeho osobe, najmä o tom, že má mať vzťahy

s osobami z prostredia organizovaného zločinu. To všetko bez toho, že by mal možnosť efektívne a účinne sa brániť voči týmto tvrdeniam a tieto vyvrátiť.

... V prípade Rotaru v. Rumunsko ESLP konštatoval, že je nutné presvedčiť sa o existencii adekvátnych a dostatočných záruk proti zneužitiu nazhromaždených nepravdivých informácií, pretože systém tajného sledovania, určený k ochrane národnej bezpečnosti, so sebou nesie riziko podkopávania, ba dokonca zničenia demokracie s odôvodnením, že ju chráni. ESLP vyslovil, že uchovávanie a používanie údajov orgánmi verejnej moci, ako aj „neposkytnutie možnosti vyvrátiť ich, predstavujú zásah do práva na rešpektovanie súkromného života zaručeného článkom 8 ods. 1 Dohovoru.“

... K rovnakému právnemu stavu došlo aj vyššie popísaným spôsobom vylučujúcim možnosť účinnej obrany a zabraňujúcim možnosti vyvrátiť tieto zásadné, nepravdivé, a preto aj neoprávnene zhromažďované informácie o Sťažovateľovi...

... Sťažovateľ sa súčasne cíti dotknutý aj na svojej dobrej povesti v dôsledku zahrnutia výroku o údajnej existencii sporných vzťahov do výroku administratívnych rozhodnutí. S týmito prišli do kontaktu napr. zamestnanci Sťažovateľa spracúvajúci poštu.»

Rovnako tak podľa sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie, keďže jeho odôvodnenie je „*poznačené arbitrárnosťou*“. Sťažovateľ namieta, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je extrémne stručné, všeobecné, neadresné a nepresvedčivé. Poukazuje na to, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jeho jednotlivými námietkami, prípadne sa s nimi vysporiadal nedostatočne. V tomto kontexte v sťažnosti uvádza:

«... K podrobne namietaným dôvodom nezákonnosti administratívnych rozhodnutí týkajúcich sa nesprístupnenia spisu resp. dôkazov z ktorých NBÚ a Výbor údajne vychádzali, sa Najvyšší súd vo vzťahu ku konateľovi Sťažovateľa nezaoberá vôbec.

... Vo vzťahu k advokátovi Sťažovateľa a v kontexte poukazu na iné prípady, kedy advokát preverovanej osoby mal umožnený prístup k spisu, súd len poznamenal, „že ku každému prípadu treba pristupovať individuálne.“ Súd ale nijako neobjasnil, prečo

v tejto individuálnej veci toto umožnené nebolo a prečo v tejto veci malo byť na rozdiel od iných prípadov právo podľa čl. 48 Ústavy popreté úplne. Pritom posudzovaná vec sa od iných odlišovala naopak v prospech Sťažovateľa tým, že jeho konateľ, aj advokát disponovali platnou bezpečnostnou previerkou, a teda potenciálne dôvody pre obmedzenie základných práv boli ešte viac oslabené.

... Z uvedeného dôvodu je odôvodnenie Rozsudku nielen arbitrárne, ale aj diskriminačné...

... S porušením článku 48 Ústavy a článku 6 Dohovoru, ani s judikatúrou v tomto smere poukazovanou, sa Najvyšší súd nijako nevysporiadal.

... Nevysporiadal sa nijako ani s argumentmi ohľadom legitimacy a proporcionality v obmedzení základných práv...

... najmä nereflektuje tú skutočnosť, ktorú Sťažovateľ namietal, a to že vecne ani len netuší, z akých skutočností správny orgán vychádzal. V tomto smere je argumentácia Najvyššieho súdu vnútorne rozporná a nereflektujúca skutkový stav.»

Najvyšší súd sa podľa sťažovateľa nevysporiadal s námietkou, že výbor neprihliadol na doplnenie odvolania, hoci v konaní pred výborom sa neaplikuje Správny poriadok (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, pozn.) a neplatí tu ani koncentrácia konania. Uvedené inštitúty by museli byť výslovne upravené v zákone a NBÚ by ich musel zahrnúť do poučenia o opravnom prostriedku. Uvedená námietka je relevantná o to viac, že sťažovateľ v čase podania odvolania nebol zastúpený právnym zástupcom. V napadnutom rozsudku sa najvyšší súd nevysporiadal so:

„... - skutočnosťou, že NBÚ ani Výbor nijako neoverovali a nekonfrontovali údajné neznáme dôkazy od neznámych orgánov so Sťažovateľom alebo inými zdrojmi, že si nevyžiadal informácie alebo nepreveroval podklady Sťažovateľa ohľadom jeho majetkových a obchodných vzťahov resp. akokoľvek inak nezisťovali náležité skutkový stav;

- skutočnosťou, že Sťažovateľ ani nevie o vzťahy akého druhu má ísť (vzťahy majetkové a obchodné sú značne neurčité) a že mu bola zmarená možnosť nedostatky odstrániť alebo po odpadnutí prípadného dôvodu identifikovať, že prekážka ďalej netrvá, rovnako v rozpore s judikatúrou;

- skutočnosťou, že NBÚ ani Výbor neposudzovali charakter takýchto vzťahov, či ide o vzťahy materiálne a spôsobilé byť v rozpore s účelom zákona tak, ako to vyžaduje judikatúra;

- skutočnosťou, že výroky rozhodnutí prekračujú predmet konania a právomoc daných správnych orgánov.“.

Sťažovateľ napokon poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), na ktorú odkázal najvyšší súd v napadnutom rozsudku. Sťažovateľ poukazuje na to, že v rozsudku ESLP Fitt proti Spojenému kráľovstvu zo 16. 2. 2000 vyplýva, že obhajobe v trestnom konaní neboli sprístupnené dôkazy poskytnuté spolupáchateľom, pričom ESLP uviedol, že sú prípustné len tie prostriedky obmedzujúce právo na obhajobu, ktoré sú nevyhnutne potrebné, a tieto obmedzenia musia byť vyvážené postupom súdnych orgánov. Európsky súd pre ľudské práva považoval za relevantné, že obžaloba nesprístupnené materiály nepoužila a neboli ani predložené porote. V rozsudku ESLP vo veci Rowe a Davis proti Spojenému kráľovstvu zo 16. 2. 2000 ESLP vyslovil porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na tom základe, že obžaloba nesprístupnila určité informácie na základe vlastného posúdenia, že tento postup je vo verejnom záujme. Z rozsudkov ESLP vo veciach Jasper proti Spojenému kráľovstvu zo 16. 2. 2000 a P. G. a J. H. proti Spojenému kráľovstvu z 25. 9. 2000 považoval ESLP za relevantné, že materiály nesprístupnené obžalovanému nikdy neboli použité obžalobou a ani neboli predložené porote. Na základe tejto argumentácie sťažovateľ uvádza:

„... Zo skutočností uvedených vyššie je zrejmé, že v Sťažovateľovej veci nielen neboli dodržané podmienky, za ktorých je podľa ESLP možné nesprístupniť určité informácie (v konaniach pred NBÚ, Výborom ani Najvyšším súdom nebolo preukázané ani preukazované, že nesprístupnenie dotknutých listinných dôkazov je absolútne nevyhnutné; navyše postup Najvyššieho súdu a nedostatočné odôvodnenie Rozsudku v žiadnom prípade nemožno považovať za procesné garancie vyvažujúce uvedené obmedzenie), no najmä nesprístupnené informácie (na rozdiel od prípadov vyššie) boli hlavným a jediným dôvodom nevydania potvrdenia o priemyselnej bezpečnosti. Judikatúra ESLP, na ktorú Najvyšší súd poukazuje, tak nepredstavuje žiadnu oporu jeho záverov; naopak len potvrdzuje argumentáciu Sťažovateľa.“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Právo Sťažovateľa vyjadriť sa ku všetkým dôkazom podľa čl. 48 ods. 2..., právo na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

2. Právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...

3. Právo na ochranu dobrej povesti a právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa článku 19 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a článku 8 Dohovoru... rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2015, č. k. 8 Sž/26/2013-80 porušené bolo.

4. Zrušuje sa rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2015, č. k. 8 Sž/26/2013-80, a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby v nej znovu konal a rozhodol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu... do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal sťažnosť uznesením č. k. II. ÚS 143/2017-24 z 2. marca 2017 na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti vyzval ústavný súd najvyšší súd na vyjadrenie k sťažnosti, na predloženie spisu, ako aj oznámenie, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Predsedníčka najvyššieho súdu prípisom sp. zn. KP 3/2017 z 1. júna 2017 ústavnému súdu oznámila, že na nariadení ústneho pojednávania netrvá, a k sťažnosti sťažovateľa uviedla:

«Predmetom konania vo veci vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 8 Sž/26/2013, bolo rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmavanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu SR č. CRD-1509-5/2013-VPRNBU zo dňa 24. septembra 2013, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu podané

proti rozhodnutiu Národného bezpečnostného úradu (ďalej len „NBÚ“) č. SP-BP-946-2/2013-C z 12. 06. 2013, ktorým NBÚ rozhodol, že žalobcu nemožno podľa § 46 písm. c) zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 215/2004 Z. z.“) nespĺňa podmienku na vydanie potvrdenia o priemyselnej bezpečnosti, z dôvodu existencie obchodných a majetkových vzťahov s osobami z prostredia organizovaného zločinu, čo sa podľa § 49 ods. ods. 2 písm. c) zákona č. 215/2004 Z. z. považuje za bezpečnostné riziko a preto sa nepovažuje za bezpečnostné spoľahlivú osobu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že NBÚ na základe žiadosti žalobcu vykonal podľa § 45 ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z. jeho bezpečnostnú previerku, ktorá bola ukončená dňa 12. 06. 2013 vydaním rozhodnutia NBÚ č. SP-BP-946-2/2013-C zo dňa 12. 06. 2014, ktorým NBÚ rozhodol o tom, že žalobcu nemožno podľa § 46 písm. c) zákona č. 215/2004 Z. z. považovať za bezpečnostné spoľahlivé z dôvodu existencie obchodných a majetkových vzťahov s osobami z prostredia organizovaného zločinu, čo sa podľa § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. c) zákona č. 215/2004 Z. z. považuje za bezpečnostné riziko.

Výbor Národnej rady SR na preskúmanie rozhodnutí NBÚ na svojej 10. schôdzi konanej dňa 24. 09. 2013 svojim rozhodnutím (uznesenie č. 22) č. CRD-1716-6/2013-VNRNBU zamietol odvolanie žalobcu voči rozhodnutiu NBÚ č. SP-BP-946-2/2013-C zo dňa 12. 06. 2014.

Senát najvyššieho súdu zistil z bezpečnostného spisu NBÚ, že právny zástupca žalobcu požiadal o nahliadnutie do spisu. Riaditeľ NBÚ listom zo dňa 08. 01. 2015 oznámil právnenému zástupcovi žalobcu, že jeho žiadosti nevyhovuje a súčasne neudeľuje súhlas s jednorazovým oboznámením sa s bezpečnostným spisom žalobcu vedeným pod č. SP-OBP-946/2012-A právnenému zástupcovi žalobcu podľa § 35 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z. z dôvodu, že bezpečnostný spis je utajovanou skutočnosťou stupňa utajenia Dôverné (podľa § 2 písm. a/ cit. zákona) a to z dôvodu, že vedúci, do pôsobnosti ktorých patria utajované skutočnosti súhlas s jednorazovým oboznámením sa s utajovanými skutočnosťami neudelil a pokiaľ žalobca namietal, že v iných veciach NBÚ povolil advokátovi nahliadnuť do bezpečnostného spisu, najvyšší súd poznamenal, že ku každému prípadu treba pristupovať individuálne od prípadu k prípadu.

Najvyšší súd zdôraznil, že posúdenie otázky bezpečnostnej spoľahlivosti je vecou správnej úvahy správneho orgánu, ktorá musí byť podložená skutkovými zisteniami a musí vychádzať zo zákonných medzí. Súd preskúmava správne uváženie v tom smere, či nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Aj je v súlade s pravidlami logického uvažovania a ak podmienky takej úvahy boli zistené riadnym procesným postupom, potom súd nemôže z tých istých skutočností vyvodzovať iné, alebo aj opačné závery, lebo by tým zasiahol do voľnej úvahy (správneho uváženia) príslušného správneho orgánu (*mutatis mutandis* vo veciach Boh. admin. 589/20 a Boh. admin. 949/21). Rozhodnutie správneho orgánu musí obsahovať skutkové a právne závery, ktoré viedli správny orgán k vydaniu napadnutého rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu (§ 26 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z.), pričom napadnuté rozhodnutie žalovaného tieto atribúty podľa najvyššieho súdu spĺňalo. Bolo v ňom uvedené, z akých skutkových zistení správny orgán vychádzal, pričom zohľadnil aj skutočnosť, že konkrétne informácie sú utajovanými informáciami (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Fitt proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 16. 02. 2000, č. sťažnosti 29777/96, Rowe a Devis proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 16. 02. 2000, č. sťažnosti 27052/95 a P. G. a J. H. proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 25. 09. 2001, č. sťažnosti 44787/98) a uviedol ustanovenia zákona č. 215/2004 Z. z., o ktoré svoje rozhodnutie oprel).

Podľa názoru najvyššieho súdu, žalovaný vo svojom rozhodnutí neprekročil zákonom povolené medze správnej úvahy, keď na základe zistení, ktoré sú zdokumentované v administratívnom spise dospel k záveru, že rozhodnutie NBÚ č. SP-BP-946-2/2013-C zo dňa 12. 06. 2014 je v súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o namietané nedostatky vo výroku a odôvodnení napadnutého rozhodnutia, najvyšší súd sa s názorom žalobcu nestotožnil a považoval výrok rozhodnutia za vecne správny, nakoľko z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého bol aj utajovaný spis, bolo nesporne zrejmé, že v súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležité vyhodnotené a v hodnotení dôkazov najvyšší súd nezistil právne pochybenie ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo podľa názoru najvyššieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zdôraznil, že Ústavný súd SR už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovorom) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods.1 Dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru je zabezpečená zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03). Ústavný súd SR tiež judikoval, že reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich (III. ÚS 369/2010-12). Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu z ústavy ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01).

Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd má za to, že sťažnosť žalobcu je neopodstatnená a jeho práva zaručené v článkoch 19 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru porušené neboli
V uvedenej veci netrváme na nariadení pojednávania.»

Na základe výzvy ústavného súdu k vyjadreniu najvyššieho súdu právny zástupca sťažovateľa uviedol:

„ I. SÚHLAS S UPUSTENÍM OD ÚSTNEHO POJEDNÁVANIA

1. Sťažovateľ týmto vyjadruje súhlas s upustením od ústneho pojednávania v tejto veci.

II. VYJADRENIE K STANOVISKU NAJVYŠŠIEHO SÚDU SR

2. *Sťažovateľ sa súčasne týmto v stručnosti vyjadruje k zaslanému stanovisku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 01. 06. 2017.*

3. *Sťažovateľ má za to, že predmetné stanovisko má všeobecný, generický charakter, ktorý nereaguje adresne k vytykáaným nedostatkom a porušeniam resp. k rozsiahlej právnej argumentácii a judikatúre, na ktorú Sťažovateľ vo svojej Sťažnosti poukazoval.*

4. *Pokiaľ Najvyšší súd zdôrazňuje, že posúdenie otázky bezpečnostnej spoľahlivosti je vecou správnej úvahy správneho orgánu, ktorú súd preskúmava len v rozsahu či nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, pričom nemôže z tých istých skutočností vyvodzovať iné alebo opačné závery, lebo by tým zasiahol do voľnej úvahy (správneho uváženia) príslušného orgánu, tak toto tvrdenie, aj keď vo všeobecných prípadoch správneho súdnictva je samozrejme opodstatnené, v preskúvanom prípade zvyrazňuje skutočnosť, že Najvyšší súd neprihliadol dostatočne na špecifiká posudzovanej veci. V situácii, kedy by boli resp. sú práva účastníka konania z potenciálne legitímneho dôvodu do určitej miery obmedzené (nie však vylúčené ako to bolo v tejto veci), práve súd má v zmysle aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyvažovať znevýhodnenie účastníka a poskytnúť všetky dostupné garancie zákonnosti a správnosti posúdenia veci, ktoré sú k dispozícii, vrátane dôkladného posúdenia skutkového a právneho stavu. Zo stanoviska Najvyššieho súdu je zrejmé, že Najvyšší súd si tieto špecifiká dostatočne neuvedomoval resp. na ne riadne neprihliadal, a to tak v tomto aspekte, ako aj aspektoch ďalších.*

5. *Pokiaľ Najvyšší súd poukazoval na všeobecnú interpretáciu práva na spravodlivý proces, a to, že toto právo nezahŕňa právo na úspech vo veci, ale jeho obsahom je umožniť reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedajú aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní, poukazujeme opäť na tú časť našej argumentácie, že práve takéto garancie v konaní chýbali. Sťažovateľ, ani jeho štatutárny orgán, a dokonca ani samotný advokát disponujúci bezpečnostnou previerkou s oprávnením na oznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami rovnakého stupňa utajenia, nemal umožnený žiadny prístup k spisu resp. jeho relevantným častiam. Najvyšší súd, ani správny orgán pritom ani neobjasnili prečo takáto úplne základná procesná garancia zákonnosti nemohla byť účastníkovi poskytnutá, iba všeobecne konštatoval, že prípady treba posudzovať individuálne. Nijako neobjasnili, prečo v inom prípade advokátovi bez bezpečnostnej*

previerky umožnil prístup k spisu, a v tomto prípade advokátovi s platnou bezpečnostnou previerkou prístup k spisu neumožnil.“

Vzhľadom na to, že obaja účastníci konania súhlasili s upustením od ústneho pojednávania, ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov súd so súhlasom účastníkov konania od ústneho pojednávania upustil, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať,

či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (mutatis mutandis II. ÚS 1/95). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené.

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06), a tým by boli jeho závery z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci.

Sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 19 ods. 3 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 26. februára 2015 žalobu sťažovateľa zamietol. V odôvodnení rozsudku najvyšší súd poukázal na rozhodnutia NBÚ a výboru a taktiež na argumentáciu sťažovateľa uvedenú v odvolaní a v žalobe, na vyjadrenie výboru ako žalovaného a na priebeh pojednávania. Najvyšší súd tiež vymedzil všeobecné východiská relevantné v prejednávanej veci a uviedol:

„Predmetom preskúmovacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie NBÚ č. SP-BP-946-2/2013-C zo dňa 12. 06. 2013, ktorým NBÚ rozhodol o tom, že žalobcu nemožno podľa § 46 písm. c/ zákona č. 215/2004 Z. z. považovať za bezpečnostne spoľahlivého z dôvodu existencie obchodných a majetkových vzťahov s osobami z prostredia organizovaného zločinu, čo sa podľa § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. c/ zákona č. 215/2004 Z. z. považuje za bezpečnostné riziko.

Predmetom súdneho preskúmovacieho konania bolo aj rozhodnutie žalovaného č. CRD-1716-6/2013-VPRNBU zo dňa 24. 09. 2014, ktorým žalovaný rozhodujúc o odvolaní proti rozhodnutiu NBÚ, odvolanie žalobcu zamietol. Rozhodol, že žalobcu podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. c/ zákona č. 215/2004 Z. z. nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivého, nakoľko u neho bolo zistené bezpečnostné riziko, a to existencia obchodných a majetkových vzťahov s osobami z prostredia organizovaného zločinu. Žalobca prestal splňať podmienku priemyselnej bezpečnosti podľa § 46 písm. c/ tohto zákona a to podmienku bezpečnostnej spoľahlivosti.

Námietky žalobcu uvedené v žalobe, ako zistil najvyšší súd, sú totožné s námietkami, s ktorými sa vysporiadal v napadnutom rozhodnutí žalovaný. Žalobca v konaní namietal, že nemal možnosť oboznámiť sa s celým spisom. Taktiež namietal, že hoci sa na konanie nevzťahuje zákon o správnom konaní, žalovaný mal vychádzať zo základných zásad správneho konania. Okrem toho žalobca namietal nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia a skutočnosť, že nebol dostatočne zistený skutkový stav veci. Prvostupňovému

rozhodnutiu ako aj rozhodnutiu žalovaného vyčítal, že nespĺňa zákonom predpísané náležitosti.

Senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že prvostupňové rozhodnutie ako aj rozhodnutie žalovaného boli vydané v súlade so zákonom č. 215/2004 Z. z.

Právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania sa vzťahuje aj na konanie pred orgánmi verejnej správy. Treba však v každej veci zohľadňovať aj charakter konania, keďže na predmetné konanie sa vzťahuje osobitný zákon a to zákon č. 215/2004 Z. z., ktorý v ustanovení § 81 ods. 1 vylúčil pôsobnosť zákona v správnom konaní.

Senát najvyššieho súdu oboznámiac sa so administratívnym spisom vrátane utajovaných príloh dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia sú náležite odôvodnené a boli vydané v zmysle zákona č. 215/2004 Z. z. a majú náležitosti podľa cit. zákona.

Je nesporné, že NBÚ na základe žiadosti žalobcu vykonal podľa § 45 ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z. jeho bezpečnostnú previerku, ktorá bola ukončená dňa 12. 06. 2013 vydaním rozhodnutia NBÚ č. SP-BP-946-2/2013-C zo dňa 12. 06. 2013, ktorým NBÚ rozhodol o tom, že žalobcu nemožno podľa § 46 písm. c/ zákona č. 215/2004 Z. z. považovať za bezpečnostne spoľahlivého z dôvodu existencie obchodných a majetkových vzťahov s osobami z prostredia organizovaného zločinu, čo sa podľa § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. c/ zákona č. 215/2004 Z. z. považuje za bezpečnostné riziko.

Výbor Národnej rady SR na preskúmanie rozhodnutí NBÚ na svojej 10. schôdzi konanej dňa 24. 09. 2013 svojim rozhodnutím (uznesenie č. 22) č. CRD-1716-6/2013-VNRNBU zamietol odvolanie žalobcu voči rozhodnutiu NBÚ č. SP-BP-946-2/2013-C zo dňa 12. 06. 2013.

Senát najvyššieho súdu zistil z bezpečnostného spisu NBÚ, že právny zástupca žalobcu požiadal o nahliadnutie do spisu. Riaditeľ NBÚ listom zo dňa 08. 01. 2015 oznámil právnenému zástupcovi žalobcu, že jeho žiadosti nevyhovuje a súčasne neudeľuje súhlas s jednorazovým oboznámením sa s bezpečnostným spisom žalobcu vedeným pod č. SP-OBP-946/2012-A právnenému zástupcovi žalobcu podľa § 35 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z. z dôvodu, že bezpečnostný spis je utajovanou skutočnosťou stupňa utajenia Dôverné (podľa § 2 písm. a/ cit. zákona) a to z dôvodu, že vedúci, do pôsobnosti ktorých patria utajované skutočnosti súhlas s jednorazovým oboznámením sa s utajovanými skutočnosťami neudelil.

Pokiaľ žalobca namieta, že v iných veciach NBÚ povolil advokátovi nahliadnuť do bezpečnostného spisu, najvyšší súd, poznamenáva, že ku každému prípadu treba pristupovať individuálne od prípadu k prípadu.

Posúdenie otázky bezpečnostnej spoľahlivosti je vecou správnej úvahy správneho orgánu, ktorá musí byť podložená skutkovými zisteniami a musí vychádzať zo zákonných medzí. Oblasť povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) je v správnom práve pomerne široká. Správny orgán však nemôže rozhodovať celkom podľa svojej ľubovôle. Súd preskúmava správne uváženie v tom smere, či nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Ak je v súlade s pravidlami logického uvažovania, a ak podmienky takej úvahy boli zistené riadnym procesným postupom, potom súd nemôže z tých istých skutočností vyvodzovať iné, alebo aj opačné závery, lebo by tým zasiahol do voľnej úvahy (správneho uváženia) príslušného správneho orgánu (mutatis mutandis vo veciach Boh. admin. 589/20 a Boh. admin. 949/21).

Voľná úvaha je obmedzená určitými zákonnými hranicami a môže sa pohybovať len v určitom zákonom vymedzenom rozsahu. Prekročením tohto rozsahu sú dotknuté subjektívne práva účastníkov konania, ktorí sa môžu dovoliavať právnej ochrany. Účastníkovi konania musí byť poskytnutá možnosť, aby vedel, o ktorý zákonný predpis správny orgán svoje rozhodnutie opiera, ale aj z ktorých skutkových zistení správny orgán vychádzal. Rozhodnutie správneho orgánu preto musí obsahovať skutkové a právne závery, ktoré viedli správny orgán k vydaniu napadnutého rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu (§ 26 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z.).

Rozhodnutie žalovaného tieto atribúty splňa. Je v ňom uvedené, z akých skutkových zistení vychádzal, pričom zohľadnil aj skutočnosť, že konkrétne informácie sú utajovanými informáciami (pozri rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Fitt proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 16. 02. 2000, č. sťažnosti 29777/96, Rowe a Devis proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 16. 02. 2000, č. sťažnosti 27052/95 a P. G. a J. H. proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 25. 09. 2001, č. sťažnosti 44787/98) a uviedol ustanovenia zákona č. 215/2004 Z. z., o ktoré svoje rozhodnutie oprel.

Podľa názoru najvyššieho súdu, žalovaný vo svojom rozhodnutí neprekročil zákonom povolené medze správnej úvahy, keď na základe zistení, ktoré sú zdokumentované

v administratívnom spise dospel k záveru, že rozhodnutie NBÚ č. SP-BP-946-2/2013-C zo dňa 12. 06. 2013 je v súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o namietané nedostatky vo výroku a odôvodnení napadnutého rozhodnutia, najvyšší súd sa s názorom žalobcu nestotožnil a považuje výrok rozhodnutia za vecne správny.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je aj utajovaný spis, je nesporne zrejmé, že v súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov najvyšší súd nezistil právne pochybenie ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je podľa názoru najvyššieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Vychádzajúc zo zistených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250j ods. 1 O. s. p. žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodnutie a postup žalovaného v medziach žaloby sú v súlade so zákonom.“

Aj v súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach [§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)], teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba vziať preto do úvahy, že správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 596/2012, IV. ÚS 585/2014). Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd

posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Podstatou sťažnosti je námietka sťažovateľa, že sa nemohol oboznámiť s konkrétnymi skutočnosťami, ktoré odôvodňovali záver správnych orgánov a aj záver všeobecných súdov o tom, že sťažovateľa nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivého, a vyjadriť sa k tomuto záveru relevantných orgánov verejnej moci.

Ústavný súd v súvislosti so základným právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom vyjadreným v čl. 48 ods. 2 ústavy uviedol, že čl. 48 ods. 2 ústavy dopadajúci na množstvo procesov nemožno bezo zvyšku aplikovať na akýkoľvek súdny proces, nieto na proces správny (pozri napr. II. ÚS 130/2013, II. ÚS 480/2014, III. ÚS 576/2016), a teda zákony, ktoré konkretizujú ústavné hodnoty, môžu modifikovať rozsah aplikácie čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd Českej republiky v náleze sp. zn. Pl. ÚS 11/2000 z 12. 7. 2001 uviedol, že *„rešpektuje skutočnosť, že s ohľadom na špecifickú a významnú rozhodovacia vo veciach utajovaných skutočností, kde je veľmi zreteľný bezpečnostný záujem štátu, nemožno vždy garantovať všetky bežné procesné záruky spravodlivého procesu (napr. verejnú konania). No aj v tomto type konania je úlohou zákonodarcu umožniť zákonnú formu realizácie primeraných záruk na ochranu súdom... hoci – podľa povahy veci a s prihliadnutím na charakter príslušnej funkcie – na ochranu aj značne osobitnú a diferencovanú.“*

V náleze sp. zn. Pl. ÚS 11/04 z 26. 4. 2005 Ústavný súd Českej republiky tiež uviedol: *„Akokoľvek ide v prípade súdnej kontroly bezpečnostného preverovania o oblasť, ktorá pripúšťa určité obmedzenia základných práv, ústavný súd pripomína, že na prejednávanej materii je potrebné nazerať z hľadiska vynucovania ústavného zákazu diskriminácie..., z ktorého minimálne vyplýva právo na preskúmanie toho, či priebeh a výsledok bezpečnostného preverovania, ktorý je plne v rukách výkonnej moci s uplatnením širokej diskrecie, nemali diskriminačný charakter a či neboli poznamenané svojvôľou.“*

Čo sa týka judikatúry ESLP, na ktorú poukázal vo svojej sťažnosti aj sťažovateľ, ústavný súd uvádza, že aj sám sťažovateľ poukazuje na diferencované prístupy posudzovania niektorých prípadov, predovšetkým trestných konaní, v ktorých bol „v hre“ aspekt kontradiktórnosti procesu (napr. rozhodnutia ESLP vo veciach Jasper proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok zo 16. 2. 2000, č. 27052/95 a Fitt proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok zo 16. 2. 2000, č. 29777/96, Rowe and Davis proti spojenému kráľovstvu zo 16. 2. 2000, č. 28901/95), z ktorých vyplýva, že ESLP posudzuje každú vec individuálne. V zásade v každom z nich judikoval, že toto právo nie je absolútne a môže byť v niektorých prípadoch korigované v dôsledku stretu navzájom súperiacich záujmov, keď sa práva účastníka konania dostanú do kolízie s takými verejnými záujmami, ako je národná bezpečnosť, a v nadväznosti na uvedené pripúšťa v niektorých prípadoch jeho oslabenie [potreba utajiť policajné metódy vyšetrovania trestných činov a získavania informácií, ako aj metódy zhromažďovania informácií uplatňované spravodajskými službami a pod. (pozri aj III. ÚS 576/2016)].

Podľa § 26 ods. 3 zákona o ochrane utajovaných skutočností v rozhodnutí podľa odseku 2 musí byť uvedené ustanovenie, podľa ktorého úrad rozhodol o tom, že sa osoba nemôže oboznamovať s utajovanými skutočnosťami, skutočnosťami, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený úrad pri hodnotení dôkazov a poučenie o možnosti podať odvolanie.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o ochrane utajovaných skutočností za oprávnenú osobu sa považuje aj osoba, ktorá sa v konaní pred štátnym orgánom, na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, jednorazovo oboznámi s utajovanými skutočnosťami v rozsahu potrebnom na konanie, a to advokát, notár, znalec, tlmočník, súdny exekútor alebo starosta obce po podpísaní vyhlásenia o mlčanlivosti a poučení o povinnostiach pri ochrane utajovaných skutočností a možných dôsledkoch ich porušenia. Poučenie vykoná ten, kto bude oprávnený rozhodnúť o prizvaní takejto osoby na konanie, o čom vyhotoví písomný záznam.

Podľa § 43 zákona o ochrane utajovaných skutočností ak je odôvodnený predpoklad, že štátny orgán požiada podnikateľa o vytvorenie utajovanej skutočnosti alebo ak bude potrebné postúpiť utajovanú skutočnosť zo štátneho orgánu podnikateľovi (ďalej len „postúpenie utajovanej skutočnosti“), je podnikateľ povinný požiadať úrad o vydanie potvrdenia o priemyselnej bezpečnosti.

Podľa § 45 ods. 1 zákona o ochrane utajovaných skutočností bezpečnostnou previerkou podnikateľa úrad zisťuje, či spĺňa podmienky priemyselnej bezpečnosti podľa § 46.

Podľa § 45 ods. 9 zákona o ochrane utajovaných skutočností na zistenie priemyselnej bezpečnosti podnikateľa si úrad vyžiada podľa povahy veci vyjadrenie Slovenskej informačnej služby, Vojenského spravodajstva, Policajného zboru alebo iného štátneho orgánu; tie sú povinné žiadosti vyhovieť. Pri zisťovaní priemyselnej bezpečnosti podnikateľa zaoberajúceho sa výskumom, vývojom, výrobou zbraní a obchodovaním so zbraňami je úrad povinný vyžiadať si vyjadrenie Slovenskej informačnej služby, Vojenského spravodajstva a Policajného zboru.

Podľa § 46 zákona o ochrane utajovaných skutočností potvrdenie o priemyselnej bezpečnosti podnikateľa možno vydať iba podnikateľovi, ktorý je

- a) spôsobilý zabezpečiť ochranu utajovaných skutočností,
- b) ekonomicky stabilný,
- c) bezpečnostne spoľahlivý,
- d) bezúhonný.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o ochrane utajovaných skutočností za bezpečnostne spoľahlivého sa nepovažuje podnikateľ, u ktorého bolo zistené bezpečnostné riziko.

Podľa § 49 ods. 2 písm. c) zákona o ochrane utajovaných skutočností za bezpečnostné riziko sa považuje existencia obchodných, majetkových alebo finančných vzťahov s osobami z prostredia organizovaného zločinu.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ochrane utajovaných skutočností ak úrad bezpečnostnou previerkou zistí, že podnikateľ podmienky uvedené v § 46 nespĺňa, vydá o tom rozhodnutie.

Podľa § 50 ods. 6 zákona o ochrane utajovaných skutočností na rozhodnutie podľa odsekov 2 a 5 sa primerane vzťahuje ustanovenie § 26 ods. 3 a 4 a § 30.

Podľa § 81 ods. 1 zákona o ochrane utajovaných skutočností na rozhodovanie podľa tohto zákona sa okrem § 55 ods. 6, § 65 ods. 4, § 79 až 80 nevzťahujú všeobecne záväzné právne predpisy o správnom konaní.

Z citovaných ustanovení zákona o ochrane utajovaných skutočností vyplýva, že NBÚ si v rámci vykonávania bezpečnostnej previerky na účely preverenia splnenia podmienky priemyselnej bezpečnosti podnikateľa v zmysle § 46 zákona o ochrane utajovaných skutočností obstaráva materiály na základe súčinnosti so Slovenskou informačnou službou, s Vojenským spravodajstvom, Policajným zborom alebo iným štátnym orgánom. V prípade sťažovateľa takto získané informácie, ktoré boli zahrnuté do takzvaného bezpečnostného spisu a ktoré tvorili podklad pre závery rozhodnutia NBÚ o bezpečnostnej nespoľahlivosti sťažovateľa, majú charakter utajovaných skutočností, ktoré vzhľadom na záujmy Slovenskej republiky podliehajú špeciálnemu režimu ochrany [§ 2 písm. a) zákona o ochrane utajovaných skutočností].

Rozhodnutia NBÚ preskúmava v odvolacom konaní výbor a rozhodnutie výboru preskúmava najvyšší súd v systéme správneho súdnictva (porovnaj čl. 5 ústavného zákona č. 254/2006 Z. z. o zriadení a činnosti výboru Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu).

Predmetný súdny prieskum zodpovedá špecifikám správneho súdnictva a zároveň špecifikám zodpovedajúcim tomu, že v prípade niektorých (alebo väčšiny) dôkazov ide o režim utajovaných skutočností, ktorý má dopad najmä na princíp kontradiktórnosti konania.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti stabilne konštatuje, že ochrana ľudských práv a základných slobôd je v našom ústavnom systéme v prvom rade úlohou súdov, a to tak všeobecných súdov, ako aj ústavného súdu. Vďaka svojim definičným znakom – nezávislosti a viazanosti právom môže a musí súdna moc chrániť jednotlivcov pred excesmi verejnej moci (pozri napr. II. ÚS 111/08).

Príslušné ustanovenia zákona o ochrane utajovaných skutočností v konaní o bezpečnostnej previerke podnikateľa ingerenciu súdnej moci pripúšťajú [pozri § 34 ods. 1 písm. f) zákona o ochrane utajovaných skutočností]. V prerokúvanom konaní má totiž sudca pozíciu oprávnenej osoby s osobitným postavením na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami. Samotný zákon tak poskytuje priestor pre súdnu ochranu podnikateľských subjektov podrobujúcich sa bezpečnostnej previerke. Príslušný súd môže posúdiť a vyhodnotiť postup NBÚ pri správnej úvahe, či skutočne nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, a v nadväznosti na toto vyhodnotenie urobiť záver o zákonnosti postupu a rozhodnutia tak NBÚ, ako aj výboru (porovnaj napr. IV. ÚS 308/2011, II. ÚS 480/2014, III. ÚS 576/2016).

V rámci uvedeného režimu ochrany právna úprava nahliadanie do bezpečnostného spisu reguluje tak, že účastníkovi konania neposkytuje automatickú možnosť oboznámenia sa so spisom. Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o ochrane utajovaných skutočností obmedzujú možnosť účastníka konania oboznámiť sa so spisom obsahujúcim utajované skutočnosti prostredníctvom svojho právneho zástupcu, pričom ide o inštitút nenárokovateľný, pretože je možnosť nahliadnutia podmienená súhlasom vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajované skutočnosti patria (porovnaj III. ÚS 576/2016). Je na zvážení príslušných orgánov, aby vzhľadom na povahu utajovaných skutočností, na predmet konania určili rozsah jednorazového oboznámenia sa s utajovanými skutočnosťami, tak aby bol zabezpečený rozsah potrebný pre konanie, ale aj ochrana ďalších záujmov, ktorá viedla k utajeniu predmetnej informácie (bezpečnosť Slovenskej republiky, boj s terorizmom, odhaľovanie trestných činov, boj proti organizovanej kriminalite, ochrana utajených svedkov, agentov a pod.) (porovnaj IV. ÚS 308/2011).

Ústavný súd vo veci sp. zn. IV. ÚS 308/2011 uviedol, že zo spisu správneho orgánu, ako aj zo súdneho spisu musí byť zrejmé, na základe čoho príslušné orgány rozhodovali, aj keď bez explicitne uvedeného dôvodu v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Z uvedeného vyplýva, že sudca po oboznámení sa s bezpečnostným spisom, ktorý podlieha režimu utajenia, neuvedie obsah utajovaných informácií, uvedie však všeobecne svoje hodnotenie, či z utajovaných informácií dostatočne vyplýva príslušný právny záver, ku ktorému dospeli administratívne orgány – v tomto prípade záver, že u sťažovateľa bolo zistené bezpečnostné riziko spočívajúce v existencii obchodných, majetkových alebo finančných vzťahov s osobami z prostredia organizovaného zločinu. Takýto procesný postup vyplýva z rozhodnutí najvyššieho súdu v obdobných veciach napr. sp. zn. 1 Sža 39/2010, sp. zn. 1 Sža 8/2014 a sp. zn. 1 Sža 32/2014.

Ústavný súd v náleze sp. zn. PL. ÚS 15/03 z 11. februára 2004 pripustil, aby «sa v spojitosti s ochranou utajovaných skutočností zvolili také postupy a úkony príslušného orgánu verejnej moci..., ktorých preskúmateľnosť je obmedzená tak, aby sa zákonom sledovaný cieľ dosahoval bez ohrozenia bezpečnostných záujmov štátu... Obmedzenie tejto preskúmateľnosti však nesmie viesť k tomu, aby sa preverovaná osoba nedozvedela aspoň základné informácie o tom, prečo sa previerka skončila bez vyjadrenia podľa § 26 ods. 3 zákona o ochrane utajovaných skutočností [zákona č. 241/2001 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pozn. (ďalej len „zákon č. 241/2001 Z. z.“)] alebo bola ukončená platnosť vyjadrenia pred uplynutím doby platnosti podľa § 27 ods. 1 citovaného zákona.

Základné právo na súdnu ochranu v správnom súdnictve... predpokladá nielen formálne umožnenie prístupu preverovanej osoby k súdnej ochrane, ale tiež taký prístup, ktorý bude znamenať efektívny pokus o ochranu individuálnych záujmov takej osoby. Táto efektívnosť závisí od mnohých faktorov, predovšetkým však od práva dotknutej osoby brániť svoje záujmy za najlepších možných podmienok, čo v kontexte posudzovaného zákona znamená, že dotknutá osoba má možnosť vyžadovať od príslušného orgánu (Úradu) oznámenie aspoň základných dôvodov jeho „rozhodnutia“, a tak so znalosťou veci posúdiť,

či je pre ňu (ako osobu Úradom „nepreverenej“ na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami) užitočné obrátiť sa príslušným návrhom na súd.»

Ústavný súd v predmetnom náleze (PL. ÚS 15/03) poukázal na to, že na rozhodovanie podľa zákona č. 241/2001 Z. z. sa nevzťahujú všeobecne záväzné právne predpisy o správnom konaní, z čoho „vyplýva, že Úrad svoje postupy neodôvodňuje tak, ako to je obvyklé v správnom konaní“.

Aplikujúc uvedené východiská a právne závery posúdil ústavný súd ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku.

Pre účely posúdenia postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd požiadal výbor a NBÚ o predloženie spisového materiálu č. CRD-1509-5/2013-VPR a NBÚ o predloženie spisového materiálu č. NBÚ-D-64/2013 a č. NBÚ-D-64-5/2013, s ktorým sa oboznámil.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že NBÚ sa oboznámil s obsahom bezpečnostného spisu a s dôkazmi č. NBÚ-D-64/2013 a č. NBÚ-D-64-5/2013. S týmto bezpečnostným spisom sa v rámci odvolacieho konania oboznámil aj výbor, ktorý (vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku) „zistil, že tieto obsahujú informácie o existencii obchodných a majetkových vzťahov podnikateľa s osobami z prostredia organizovaného zločinu“. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku tiež vyplýva, že najvyšší sú sa oboznámil aj s obsahom administratívneho spisu vrátane utajovaných príloh a dospel k záveru, že rozhodnutia administratívnych orgánov boli vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu. Dospel tiež k záveru, že správna úvaha administratívnych orgánov, ktorej predmetom bola bezpečnostná spoľahlivosť sťažovateľa, nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Sťažovateľ a aj jeho právny zástupca sa zjavne so spôsobom aplikácie právnej úpravy na vec sťažovateľa nestotožňujú a z kontextu ich námietok vyplýva, že ani so samotnou právnou úpravou (vyplýva to zo samotnej sťažnosti, ako aj z vyjadrenia právneho zástupcu

sťažovateľa k stanovisku najvyššieho súdu). V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že predmetom konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže byť námietka nesúladu právneho predpisu, resp. právnej normy alebo jej časti s ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (dohovorom), keďže v tomto type konania je senát ústavného súdu viazaný prezumpciou ústavnosti dotknutého právneho predpisu, resp. jeho ustanovenia (II. ÚS 703/2016).

Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd sa oboznámil s utajovanými skutočnosťami, do bezpečnostného spisu vo veci sťažovateľa nazrel, a tak poskytol sťažovateľovi vertikálnu ochranu jeho práv. Realizoval to síce bez možnosti sťažovateľa konfrontovať sa s relevantnými informáciami utajovaného charakteru, ale tento postup vyplýva z ustanovení zákona o ochrane utajovaných skutočností, ktorý pri vyvažovaní verejného záujmu na neodhalení materiálu a záujmu účastníka konania doň nahliadnuť uprednostňuje záujem verejný. V prerokúvanom prípade je relevantné tiež to, že administratívne orgány dospeli k záveru o existencii bezpečnostného rizika podľa § 49 ods. 2 písm. c) zákona o ochrane utajovaných skutočností. Zákonné vymedzenie tohto bezpečnostného rizika (t. j. existencia obchodných, majetkových a finančných vzťahov s osobami z prostredia organizovaného zločinu) je dostatočne konkrétne a určité a primerane vyjadruje „podstatu informácie“, teda podstatu dôvodov, pre ktoré sťažovateľovi nebolo vydané potvrdenie o priemyselnej bezpečnosti.

Námietka sťažovateľa, že ani jeho právny zástupca nemal možnosť nahliadnuť do bezpečnostného spisu, neobstojí, toto právo nie je nárokovateľné, podlieha súhlasu podľa § 35 ods. 3 zákona o utajovaných skutočnostiach, ktorý nebol udelený. Posúdenie žiadosti právneho zástupcu bolo právnenému zástupcovi oznámené listom z 8. januára 2015, ktorý vzhľadom na režim utajovaných skutočností nemôže byť odôvodnený spôsobom, ako to vyžadujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Postup NBÚ korešpondoval s relevantnou zákonnou právnou úpravou. Rovnako tak neobstojí námietka sťažovateľa o tom, že NBÚ zahrnul do výroku rozhodnutia uvedenú skutočnosť o špecifikovaných vzťahoch s osobami z prostredia organizovaného

zločinu, keďže v uvedenom prípade išlo o citáciu zákonom vymedzeného bezpečnostného rizika.

Ústavný súd konštatuje, že závery najvyššieho súdu sú založené na relevantných skutkových zisteniach obsiahnutých v relevantných spisových materiáloch. Rešpektujúc a berúc do úvahy aj čl. 8 ods. 2 dohovoru (sťažovateľ sa odvoláva na celý čl. 8 dohovoru) ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k záveru o porušení základných práv procesného charakteru podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 8 dohovoru týmto rozhodnutím. Postup predchádzajúci vydaniu napadnutého rozsudku nie je poznačený ani svojvôľou a ani zjavnou neodôvodnenosťou. V nadväznosti na uvedené preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 3 ústavy.

Ústavný súd nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľa za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné, porušujúce sťažovateľom v sťažnosti označené práva, preto sťažnosti sťažovateľa nevyhoveli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2018